

Wtorek, 12 marca 2013 r.

74. z zadowoleniem przyjmuje partnerstwa w zakresie mobilności, jako że ułatwiają one wymianę oraz pozwalają zarządzać migracją w sposób ludzki i godny;

o

o o

75. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

P7_TA(2013)0076

Finansowanie współpracy UE na rzecz państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz krajów i terytoriów zamorskich na lata 2014-2020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie przygotowania wieloletnich ram finansowych dotyczących finansowania współpracy UE na rzecz państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz krajów i terytoriów zamorskich na lata 2014-2020 (11. Europejski Fundusz Rozwoju) (2012/2222(INI))

(2016/C 036/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając umowę z Kotonu zawartą między państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając część IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i decyzję o stowarzyszeniu zamorskim z dnia 27 listopada 2001 r. ⁽²⁾ dotyczącą stowarzyszenia między UE (wcześniej WE) a szeregiem krajów i terytoriów zamorskich (KTZ),
- uwzględniając przyjęty przez Komisję w dniu 16 lipca 2012 r. wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Unią Europejską (decyzja o stowarzyszeniu zamorskim) (COM(2012) 0362), który jest obecnie przedmiotem negocjacji w Radzie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. pt. „Przygotowanie wieloletnich ram finansowania współpracy UE z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz krajami i terytoriami zamorskimi w latach 2014–2020 (11. Europejski Fundusz Rozwoju)” (COM(2011)0837),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 czerwca 2001 r. pt. „Program działania na rzecz włączenia kwestii równości płci do wspólnotowej współpracy w dziedzinie rozwoju” (COM(2001)0295),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 września 2012 r. pt. „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: Współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych (COM(2012)0492),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowany „Budżet z perspektywy” Europy 2020, ” (COM(2011)0500),
- uwzględniając konsensus europejski w sprawie rozwoju z dnia 20 grudnia 2005 r., podobnie jak europejski plan działań w dziedzinie rozwoju i wynikające z niego wytyczne,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3. Umowa zmieniona w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 287 z 28.10.2005, s. 4) i w Wągradu w dniu 22 czerwca 2010 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3).

⁽²⁾ Dz.U. L 314 z 30.11.2001, s. 1. Decyzja zmieniona decyzją 2007/249/WE (Dz.U. L 109 z 26.4.2007, s. 33).

Wtorek, 12 marca 2013 r.

- uwzględniając europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej z dnia 18 grudnia 2007 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dni 29 czerwca 2012 r. oraz 15 października 2012 r.,
 - uwzględniając art. 32 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych ratyfikowanej przez Unię Europejską w dniu 23 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie integracji osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się (ACP-EU/100.954/11),
 - uwzględniając plan działania Unii Europejskiej na rzecz równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju (2010–2015),
 - uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form ich dyskryminacji,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia(A7-0049/2013),
- A. mając na uwadze, że umowa wewnętrzna ustanawiająca 10. EFR wygaśnie w dniu 31 grudnia 2013 r. i że Komisja w swoim komunikacie COM(2011)0837 przedstawiła projekt umowy wewnętrznej, która od 1 stycznia 2014 r. ma zastąpić wcześniejszą umowę;
- B. mając na uwadze, że projekt ten, przewidziany na lata 2014–2020, jest obecnie negocjowany w Radzie, w czym Parlament nie bierze udziału; mając na uwadze, że nic nie stoi jednak na przeszkodzie, by Parlament, opierając się na komunikacie Komisji zawierającym projekt umowy wewnętrznej, sporządził sprawozdanie z własnej inicjatywy dotyczące 11. EFR;
- C. mając na uwadze, że Komisja nie przewiduje ujęcia EFR w budżecie w 2014 r., lecz dopiero od 2021 r., co jest godne ubolewania; mając jednak na uwadze, że warto się do tego przygotować już teraz, aby nie doprowadziło to do zmniejszenia środków przyznawanych na partnerstwo AKP-UE oraz na pomoc rozwojową ogółem;
- D. mając na uwadze konieczność przyznania wystarczających środków na 11. EFR, aby UE wywiązała się ze zobowiązań w dziedzinie rozwoju uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym i przeznaczyła 0,7 % PKB na pomoc na rzecz rozwoju, przyczyniając się w ten sposób do realizacji milenijnych celów rozwoju (MCR);
- E. mając na uwadze, że sprawozdania dotyczące postępów w dziedzinie milenijnych celów rozwoju obrazują nierówne postępy oraz że milenijne cele rozwoju w dziedzinie zdrowia matek i dzieci nie zostaną zrealizowane w roku 2015 w większości krajów AKP;
- F. mając na uwadze, że propozycje finansowe na lata 2014–2020, omawiane obecnie w Radzie, są niepokojące w kontekście przyszłości europejskiej polityki na rzecz rozwoju, a także w kontekście stowarzyszenia, które łączy KTZ z UE;
- G. mając na uwadze, że choć pozostaje jeszcze wiele do zrobienia w celu osiągnięcia istotnego postępu, pomoc UE jest coraz bardziej skuteczna oraz że wspólnotowe działania na rzecz międzynarodowej solidarności cieszą się poparciem u ponad trzech czwartych obywateli europejskich;
- H. mając na uwadze, że innowacyjne metody finansowania są niezbędne do zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej, gdyż zapewniają sprawiedliwszy wkład sektora gospodarczego i finansowego;
- I. mając na uwadze, że donatorzy muszą przestać popierać stosowanie zasady własnej odpowiedzialności krajów partnerskich i tym samym pozbawiać ich środków finansowych, które potrzebują do wzmocnienia swoich instytucji i usług publicznych;
- J. mając na uwadze, że państwa rozwijające muszą pilnie ustanowić system podatkowy, w którym uwzględnią zdolność własnych obywateli do płacenia podatków;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

- K. mając na uwadze, że w swym komunikacie dotyczącym programu działań na rzecz zmian Komisja wyraża chęć stosowania zasady zróżnicowania w przydziale środków europejskiej polityki na rzecz rozwoju, do której należy 11. EFR oraz wprowadza zasadę tematycznej koncentracji działań, a także stosowanie łączenia pożyczek i dotacji i wsparcie dla sektora prywatnego;
- L. mając na uwadze, że konsensus europejski w sprawie rozwoju i umowa z Kotonu przypisują organizacjom społeczeństwa obywatelskiego oraz władzom lokalnym i regionalnym zasadniczą rolę w zwalczaniu ubóstwa i w działaniach na rzecz dobrego sprawowania rządów;
- M. mając na uwadze, że wniosek w sprawie decyzji o stowarzyszeniu zamorskim uznaje specyfikę krajów i terytoriów zamorskich(KTZ), które zmagają się z odmiennymi problemami niż problemy krajów AKP; mając na uwadze, że stowarzyszenia zamorskie nie powinny w związku z tym być już obejmowane EFR, lecz instrumentem finansowym ad hoc ujętym w budżecie UE;
- N. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie 2000/483/WE między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, podpisana w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., stanowi, iż sytuacja kobiet i kwestie równości płci należy systematycznie uwzględniać we wszystkich dziedzinach, zarówno politycznych i gospodarczych, jak i społecznych;
- O. mając na uwadze, że w planie działania Unii Europejskiej uznano, że udział kobiet w życiu publicznym i aspekt równości płci są istotne dla rozwoju jej krajów partnerskich i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; mając na uwadze, że w ramach programu działań na rzecz zmian równość kobiet i mężczyzn stanowi główną oś działań Unii;

Cele 11. EFR

1. przypomina, że głównym celem zarówno europejskiej polityki na rzecz rozwoju (zgodnie z art. 208 TFUE), jak i umowy z Kotonu i europejskiego konsensusu na rzecz rozwoju jest ograniczenie, a docelowo wyeliminowanie ubóstwa; nalega w związku z tym, aby co najmniej 90 % środków przyznanych dla państw AKP w ramach 11. EFR spełniało kryteria oficjalnej pomocy rozwojowej, ustanowione przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD;
2. uważa, że osiągnięcie tego celu wymaga zwiększenia wysiłków w zakresie realizacji milenijnych celów rozwoju, w przypadku których odnotowano najmniejsze postępy, w szczególności tych dotyczących podstawowych sektorów społecznych i równości płci zgodnie z art. 22, 25 i 31 umowy z Kotonu; ponownie wyraża swoje poparcie dla inicjatywy i umów dotyczących milenijnych celów rozwoju i wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w porozumieniu z krajami AKP w 11. EFR przyznały 20 % środków na świadczenie podstawowych usług społecznych, w szczególności w dziedzinie zdrowia i podstawowej edukacji, aby zapewnić realizację milenijnych celów rozwoju 2, 3, 4, 5 i 6 oraz innych zobowiązań w zakresie rozwoju ustanowionych na szczeblu międzynarodowym; w związku z tym apeluje, aby do 11. EFR i jego programowania stosować wskaźniki skuteczności działania dotyczące równości płci, proponowane w europejskim planie działań na rzecz uwzględnienia równości kobiet i mężczyzn w unijnej współpracy na rzecz rozwoju, co pozwoli zapewnić właściwą i ciągłą realizację działań sporadycznych oraz propagowanie kwestii płci we wszystkich programach;
3. z naciskiem apeluje do Komisji i krajów partnerskich o priorytetowe traktowanie wsparcia przeznaczonego na umocnienie systemów opieki zdrowotnej, aby zapewnić dostęp do podstawowych świadczeń w dziedzinie zdrowia matek, zdrowia reprodukcyjnego i zdrowia dzieci ze szczególnym uwzględnieniem najuboższej ludności oraz walki z HIV/AIDS, przypominając, że cele te są milenijnymi celami rozwoju, w stosunku do których postępy okazały się niezadowalające w wielu krajach AKP;
4. uważa, że dla osiągnięcia powyższego celu niezwykle ważne jest angażowanie najsłabszych grup społecznych, w tym kobiet, dzieci i osób niepełnosprawnych, we wszystkie projekty, które mają na celu eliminację ubóstwa, na etapie ich planowania, realizacji i oceny;
5. wyraża uznanie dla okazywanej przez Komisję woli bardziej strategicznego i skoordynowanego działania w obszarze zabezpieczenia społecznego w krajach rozwijających się i wzywa do prowadzenia – w partnerstwie z krajami AKP – zintegrowanej polityki zabezpieczenia społecznego obejmującej także wsparcie dla podstawowych mechanizmów, takich jak utworzenie progów zabezpieczenia społecznego z tytułu 11. EFR;

Wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego KTZ

6. przypomina, że EFR finansuje nie tylko partnerstwo AKP-UE, ale również stowarzyszenie KTZ-UE, złożone w szczególności z 26 KTZ;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wniosek w sprawie decyzji o stowarzyszeniu dostrzega potrzebę wprowadzenia nowego zrównoważonego partnerstwa z KTZ, skupiającego się na czterech nowych celach:

- zwiększeniu konkurencyjności KTZ,
- zwiększeniu ich zdolności do przystosowania się,
- zmniejszeniu ich podatności na zagrożenia,
- wspieraniu ich współpracy z innymi partnerami;

8. ubolewa nad brakiem instrumentu finansowego poświęconego wyłącznie KTZ i włączonego do budżetu UE, co umożliwiłoby demokratyczną i przejrzystą kontrolę przyznawanych w ten sposób środków;

9. wzywa do lepszej współpracy między regionami najbardziej oddalonymi, krajami AKP i krajami trzecimi sąsiadującymi z KTZ, do połączonego wykorzystywania poszczególnych instrumentów finansowych przeznaczonych dla tych regionów, krajów AKP i państw trzecich, a także do ułatwionego dostępu KTZ i regionów najbardziej oddalonych do posiedzeń plenarnych Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w charakterze obserwatorów, z zastrzeżeniem regulaminu Zgromadzenia;

Ujęcie w budżecie i koperta finansowa

10. ponownie wzywa do budżetyzacji Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) w następnym okresie programowania, a gdyby to nie nastąpiło, począwszy od 2021 r. w połączeniu z pełnym przeniesieniem do sekcji 4 wieloletnich ram finansowych („UE jako partner globalny”), ponieważ przyczyniłoby się to do bardziej skutecznego promowania priorytetów Unii oraz wsparcia tematycznego, a także zwiększyłoby kontrolę demokratyczną, widoczność, przewidywalność oraz spójność działań UE jako największego światowego dostawcy pomocy na rzecz rozwoju;

11. zwraca się do Komisji, by przygotowała budżetyzację EFR na jak najlepszych warunkach, regularnie informowała Parlament Europejski o tych przygotowaniach i prowadziła ścisłą współpracę z krajami AKP, by zapewnić ich przyszły udział w realizacji EFR;

12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że klucze podziału proponowane przez państwa członkowskie w 11. EFR są zbliżone do kluczy podziału w przypadku budżetu UE i z zadowoleniem przyjmuje również dostosowanie okresu programowania 11. EFR do okresu realizacji wieloletnich ram finansowych UE;

13. popiera propozycję Komisji dotyczącą przeznaczenia na 11. EFR maksymalnej łącznej kwoty 30 319 000 000 EUR (w cenach z 2011 r.) i chciałby, by kwoty przyjęte dla 11. EFR i dla innych instrumentów współpracy, w tym instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju, pozwalały utrzymać oficjalną pomoc rozwojową UE na jej aktualnym poziomie, względnie ją zwiększyć i przyczynić się w ten sposób do osiągnięcia przez państwa członkowskie UE wspólnego celu polegającego na przeznaczeniu 0,7 % ich PKB na oficjalną pomoc rozwojową;

14. podkreśla konieczność – z uwagi na dużą podatność niektórych krajów AKP na zagrożenie katastrofami – dokonania dużych inwestycji w ograniczenie ryzyka katastrof w programach na rzecz rozwoju finansowanych przez EFR; podkreśla, że inwestycje te mają zasadnicze znaczenie dla zmniejszenia potrzeb pojawiających się w nagłych sytuacjach oraz dla zwiększenia odporności krajów AKP na takie sytuacje;

15. głęboko ubolewa nad umową zawartą przez państwa członkowskie w dniu 8 lutego 2013 r. dotyczącą obniżenia o 11 % puli środków dla 11. EFR zaproponowanej w lipcu 2012 r. przez Komisję; zwraca uwagę na poważną sprzeczność, jak istnieje między wielokrotnymi zobowiązaniami Rady do osiągnięcia do 2015 r. celów w zakresie pomocy na rzecz rozwoju a poważnymi cięciami środków przeznaczonych na solidarność międzynarodową poczynionymi zarówno w budżetach państw członkowskich, jak i UE;

16. uważa, że dokonując tego rodzaju cięć budżetowych, UE i państwa członkowskie, jako główni donatorzy oficjalnej pomocy rozwojowej, będą w dużej części ponosili odpowiedzialność, jeżeli w 2015 r. nie zostanie osiągnięty cel zmniejszenia ubóstwa na świecie o połowę;

17. podkreśla znaczenie posiadania budżetu UE odpowiadającego wyzwaniom, jakim należy sprostać, zwłaszcza w czasach kryzysu, z uwagi na to, że umożliwia on finansowanie, które nie mogłoby zostać zapewnione na szczeblu krajowym, w szczególności finansowanie rozwoju; w tym kontekście i z myślą o tym, aby budżet UE nie zależał wyłącznie od poziomu płatności, nalega na konieczność stworzenia zasobów własnych, takich jak podatek od transakcji finansowych;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

18. pragnie, aby, niezależnie od klucza podziału i ostatecznych kwot przyjętych dla 11. EFR, kwota przewidziana na KTZ w łącznej puli środków EFR była taka sama jak kwota zaproponowana przez Komisję;

19. pragnie, aby w 11. EFR część środków przeznaczona na program Intra-AKP oraz na programy regionalne była taka sama, jak w 10. EFR, przy jednoczesnym przewidzeniu elastycznej kwoty środków bez konkretnego przeznaczenia oraz zapewnieniu maksymalnej komplementarności między tymi środkami a przyszłym programem panafrkańskim przewidzianym w przyszłym instrumencie finansowania współpracy na rzecz rozwoju, ponieważ środki te w części posłużą do finansowania nowego instrumentu reagowania na kryzysy zewnętrzne o wymiarze międzynarodowym (np. kryzys finansowy, żywnościowy czy humanitarny), które mogą dotknąć jakiś kraj AKP, a także pilnej pomocy humanitarnej; podkreśla znaczenie tych programów, które przyczyniają się do zwiększenia możliwości przygotowania się krajów AKP na sytuacje nagłe, ich odporności na nie oraz koordynacji działań w sytuacjach nadzwyczajnych, odbudowy i rozwoju;

20. uważa, że należy przyznać około 5 % zasobów 11. EFR na wydatki wspierające Komisji w celu zapewnienia efektywnego zarządzania tym instrumentem;

Reforma europejskiej polityki na rzecz rozwoju i 11. EFR

21. przypomina, że umowa z Kotonu nadal powinna stanowić podstawowe ramy odniesienia dla 11. EFR;

22. uważa, że rzeczywiste wprowadzenie w życie zasady zróżnicowania w dostępie do środków 11. EFR może przynieść pozytywne skutki tylko wtedy, gdy zasada jest równoważona przez wskaźnik podatności na zagrożenia, uzupełniający kryterium PKB, łączący krajowy wskaźnik pomiaru ubóstwa i nierówności oraz uwzględniający szczególną sytuację małych wyspowych krajów rozwijających się, zgodnie z art. 2 tiret ostatnie umowy z Kotonu; przypomina, że tylko utrzymanie ścisłego dialogu politycznego będzie warunkowało zaakceptowanie tej zasady przez naszych partnerów z grupy AKP;

23. przyznaje jednak, że zastosowanie zasady zróżnicowania jest niezbędne w dialogu politycznym, by zachęcić kraje AKP o średnich dochodach i dochodach mieszczących się w górnej strefie dochodów średnich do stworzenia państwa opiekuńczego i opracowania krajowej polityki redystrybucji bogactw oraz zwalczania ubóstwa i nierówności;

24. pragnie jednak zwrócić uwagę na znaczenie utrzymania wszystkich krajowych pul środków przeznaczonych na 11. EFR, ponieważ europejska pomoc rozwojowa może jeszcze mieć decydujący wpływ w niektórych krajach AKP o średnich dochodach i dochodach mieszczących się w górnej strefie dochodów średnich przez wspieraniu reform prawodawstwa mających na celu zmniejszenie nierówności;

25. uważa, że w ramach zróżnicowania należy uwzględnić również szczególną sytuację państw niestabilnych, wychodząc z założenia, że konsekwencje dla ludności upadłego państwa są bardzo negatywne i niweczą postęp osiągnięty w obszarze rozwoju; podkreśla, że przywrócenie rządów prawa w upadłym państwie wydaje się być o wiele bardziej kosztowne i długotrwałe niż zwiększenie wsparcia dla państw uznanych za niestabilne i domaga się w związku z tym, aby w ramach programowania 11. EFR szczególną uwagę poświęcono regionowi Sahelu i Rogowi Afryki;

26. zauważa, że program na rzecz zmian zawiera nowe propozycje, zwłaszcza propozycję łączenia dotacji i pożyczek oraz propozycję wsparcia sektora prywatnego; uznaje, że wykorzystanie tych mechanizmów powinno mieć na celu przede wszystkim wyrwanie obywateli krajów rozwijających się z ubóstwa i uzależnienia od pomocy oraz przyczynienie się do wzmocnienia sektora prywatnego w krajach AKP, gdyż w przeciwnym przypadku sprzyjałyby one rozwojowi i wzrostowi, które nie byłyby zrównoważone; zwraca się do Komisji o poinformowanie Parlamentu Europejskiego o wynikach niedawno zamówionej analizy udziału sektora prywatnego w rozwoju i rozszerzaniu działalności w obszarze łączenia dotacji i pożyczek UE;

27. przyznaje, że nowe sposoby finansowania, takie jak łączenie dotacji i pożyczek, posiadają na pewno zalety w kontekście zmniejszania się zasobów publicznych; niemniej jednak apeluje do Komisji i EBI o wykonanie niezależnych i dogłębnych ocen skutków, aby zmierzyć wpływ tych nowych sposobów finansowania na ograniczenie ubóstwa, środowisko itp.; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie „Results Measurement Framework” (REM), wskaźnika umożliwiającego EBI zmierzenie wpływu na rozwój wszystkich jego działań przeprowadzanych poza UE; wzywa Komisję do opublikowania wytycznych i precyzyjnych kryteriów wyjaśniających zasady, jakimi należy się kierować przy wyborze projektów w ramach wdrażania tych nowych narzędzi; apeluje wreszcie o wzmocnienie synergii i uzupełniającego charakteru działań Komisji, EBI oraz innych europejskich dwustronnych instytucji finansowych, takich jak banki rozwoju;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

28. uznaje ponadto znaczenie wspierania sektora prywatnego, a zwłaszcza mikroprzedsiębiorstw i MŚP w krajach AKP, aby sprzyjać tworzeniu bogactwa i powstawaniu uwarunkowań korzystnych dla przedsiębiorstw, co umożliwi wzrost bardziej sprzyjający włączeniu społecznemu, zrównoważony oraz mający wpływ na ograniczanie ubóstwa;

29. odnotowuje powstanie unijnej platformy na rzecz współpracy zewnętrznej i rozwoju, w obrębie której Parlament Europejski jest obserwatorem, przeznaczonej do ukierunkowywania istniejących mieszanych mechanizmów łączenia dotacji i pożyczek; uważa, że ani EBI, ani społeczeństwo obywatelskie nie są odpowiednio zaangażowane w tę nową strukturę; apeluje zatem do Komisji o zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego bezpośrednio w prace platformy oraz o uznanie nieopowarzalnej roli EBI jako instytucji finansowej UE w zarządzaniu platformą;

30. przyjmuje do wiadomości propozycję tematycznej koncentracji działań, którą Komisja przedstawia w swoim programie na rzecz zmian; podkreśla, że koncentrowanie działań nie powinno przesłaniać szczególnych potrzeb niektórych państw i przypomina, że skoro podstawą skuteczności pomocy jest odpowiedzialność demokratyczna, to centralnym elementem przy określaniu sektorów, w których powinna się skupiać pomoc i które zostaną uwzględnione w krajowych programach orientacyjnych, musi być dialog z wszystkimi podmiotami działającymi w sferze rozwoju, w szczególności z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego i władzami lokalnymi oraz elastyczność;

31. apeluje o niezwłoczne wdrożenie rezolucji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie integracji osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się, szczególnie jej art. 19, 20, 21 i 22, w celu zagwarantowania, że 11. EFR będzie sprzyjał włączeniu społecznemu i będzie dostępny dla wszystkich;

32. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE przeznaczyła na opracowaną przez ONZ inicjatywę „Zrównoważona energia dla wszystkich” dotację ze środków 10. EFR w wysokości 500 mln EUR i zwraca się o kontynuowanie tego działania w ramach 11. EFR;

33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rolnictwo, a zwłaszcza pomoc dla gospodarstw rodzinnych, znajduje się wśród priorytetów tematycznych przyszłej europejskiej polityki rozwoju; przypomina o zobowiązaniu – kontynuowanym w niewielkim stopniu – podjętym przez państwa AKP w deklaracji z Maputo, dotyczącym przeznaczania przynajmniej 10 % ich rocznych budżetów krajowych na rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich;

34. kładzie nacisk na fakt, że koncentracja tematyczna nie może zagrażać ogólnemu wsparciu budżetowemu, które powinno pozwalać zwiększyć dobre zarządzanie finansami publicznymi beneficjentów; pragnie, aby narzędzie to zachowało istotne miejsce w 11. EFR, zacieśniając zarazem dialog dotyczący praw człowieka prowadzony przez Komisję i państwa AKP;

Kontrola demokratyczna

35. odnotowuje dobrowolne zobowiązanie się Komisji do informowania Parlamentu Europejskiego o dokumentach strategicznych 11. EFR, ale ubolewa nad brakiem konkretnych uprawnień Parlamentu w odniesieniu do środków przyjętych w ten sposób przez Komisję; przypomina także o równie kluczowej roli, jaką Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE może odegrać w zakresie kontroli demokratycznej wszystkich tych dokumentów strategicznych EFR, zgodnie z art. 17 umowy z Kotonu, a zwłaszcza z jego ust. 2 tiret trzecie;

36. przypomina o znaczeniu przestrzegania zasady odpowiedzialności demokratycznej, określonej w programie na rzecz skuteczności pomocy; w tym celu zwraca się do Komisji o kontynuowanie wsparcia na rzecz zwiększania potencjału parlamentów krajowych i trybunałów obrachunkowych krajów AKP oraz informowania społeczeństwa obywatelskiego i zachęca kraje AKP do zapewnienia bardziej czynnego udziału ich parlamentów krajowych, aby przekazywanie środków przewidzianych w krajowych dokumentach strategicznych podlegało kontroli parlamentarnej a posteriori; w związku z tym z uznaniem odnotowuje nieocenioną pracę wykonaną przez Urząd ds. Promowania Demokracji Parlamentarnej; ponadto, aby wspomniane dokumenty dostarczały wszechstronną diagnozę potrzeb rozwojowych na szczeblu krajowym, zaleca, by w rozmowach krajowego urzędnika zatwierdzającego z daną delegaturą UE uczestniczyły wszystkie ministerstwa;

37. podkreśla, że istotna jest przejrzystość i odpowiedzialność przy przyznawaniu środków z EFR i realizacji finansowanych projektów, w tym w odniesieniu do bezpośredniego wsparcia budżetów krajowych;

38. kładzie nacisk na niezbędny wkład organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz władz lokalnych i regionalnych w świadczenie podstawowych usług, kontrolę demokratyczną, wspieranie grup marginalizowanych i propagowanie praw człowieka i równości płci oraz zwraca się do Komisji i krajów AKP, by podczas programowania zasięgały opinii organizacji

Wtorek, 12 marca 2013 r.

społeczeństwa obywatelskiego oraz władz lokalnych i regionalnych, a także by ściśle z nimi współpracowały w ramach realizacji i oceny 11. EFR, zgodnie z art. 2, 6 i 70 umowy z Kotonu; wzywa Komisję do włączenia do sprawozdań z postępu prac, przewidzianych w celu monitorowania 11. EFR, części zawierającej szczegółowe informacje na temat stanu zaawansowania konsultacji prowadzonych przez delegatury UE z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz władzami lokalnymi i regionalnymi na szczeblu krajowym;

Efektywność rozwoju

39. potwierdza zalety wspólnego programowania pomocy przez UE i państwa członkowskie, które pozwala zwiększyć widoczność, wpływ i skuteczność europejskiej polityki na rzecz rozwoju, a zarazem uniknąć powielania działań i marnowania środków; zwraca jednak uwagę na potrzebę zgłębienia i wyjaśnienia zasad zapisanych we wspólnych ramach programowania wieloletniego; kładzie nacisk na pierwszoplanową rolę, jaką mogą odgrywać delegatury UE, które muszą wносить w ten proces jeszcze więcej przejrzystości, zwłaszcza dzięki zaangażowaniu administracji, ale także podmiotów niepaństwowych zainteresowanych krajów beneficjentów;

40. wzywa Komisję, aby skrupulatnie przestrzegała art. 19c ust. 1 załącznika IV do umowy z Kotonu, który czyni z przestrzegania norm społecznych i środowiskowych warunek uzyskania zamówień publicznych finansowanych z 11. EFR w krajach AKP w celu osiągnięcia postępów we wdrażaniu zasady zrównoważonego rozwoju i odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw;

41. podkreśla, że zwalczanie ubóstwa i skuteczność rozwoju zależy w szczególności od zdolności do zmobilizowania dochodów na szczeblu krajowym i w związku z tym wdrażanie skutecznych i sprawiedliwych mechanizmów poboru podatków powinno być jednym z priorytetów partnerstwa AKP-UE w celu poprawy poboru dochodów podatkowych i zapobieżenia unikaniu płacenia podatków i korzystaniu z rajów podatkowych;

42. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie przyszłego podejścia Unii Europejskiej do wsparcia budżetowego dla krajów trzecich; przypomina o znaczeniu art. 96 umowy z Kotonu, który umożliwia zawieszenie dostępu do pomocy w przypadku rażącego łamania zasad umowy przez dane państwo;

43. przypomina, że wsparcie budżetowe ma bardzo wiele zalet, takie jak zapewnienie odpowiedzialności, dokładniejsza ocena wyników, większa spójność prowadzonej polityki, lepsza przewidywalność i maksymalne wykorzystanie środków bezpośrednio na rzecz ludności;

44. podkreśla znaczenie postrzegania kobiet nie tylko jako słabszej grupy społecznej, ale także jako czynnej siły napędowej polityki rozwoju; zaznacza w związku z tym, że kobiety odgrywają zasadniczą rolę w dziedzinie żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego, gdyż to one odpowiadają za 80 % działalności rolnej w Afryce, chociaż nadal niemal nie mają dostępu do własności uprawianych przez nie gruntów; zwraca także uwagę na potwierdzone kompetencje kobiet w rozwiązywaniu problemów i konfliktów; dlatego nalega, by Komisja i kraje AKP zwiększyły udział kobiet w grupach zadaniowych i roboczych;

45. wzywa Komisję do stosowania wskaźników skuteczności działania określonych w europejskim planie działań na rzecz równości płci i uniezależnienia kobiet w działaniach dotyczących rozwoju;

46. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi stanu zaawansowania wdrażania europejskiego planu działań na rzecz równości płci i uniezależnienia kobiet w działaniach dotyczących rozwoju.

o

o o

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich i, w stosownym przypadku, państw grupy AKP i KTZ.